

Jordi Planellas DIBUIXANT

«Mai no em van atrapar el 'Corto Maltés' ni tampoc els superherois»

ANDRÉS LUENGO*
ESCALDES-ENGORDANY

Fa dues temporades es va convertir en el primer autor del Principat a exposar a la Massana Còmic. Jordi Planellas (Andorra la Vella, 1975) va debutar aleshores amb els esbossos d'una adaptació del *Mar i cel* de Dagoll Dagom, que no va superar la fase embrionària i que es va quedar finalment al calaix de les bones intencions. Aquest any, però, compareix a can Pieras amb les planxes originals de *Bienvenue aux JO*, l'àlbum amb gags sobre els Jocs de Pequín i guió de Benjamin Leduc que va publicar l'estiu passat. Aquest antic arquitecte tècnic reconvertit en dibuixant *full time* prepara ja des del seu estudi escaldenc el que serà el seu segon còmic: es dirà *Les Bimbos*, col·lecció d'històries d'una sola pàgina protagonitzades per una família de senyores estupendes. Els guions tornen a ser de Leduc. Al setembre ha de veure la llum al segell Claire de Lune.

—¿D'on surt la seva dèria pel dibuix?

—De ben petit m'entretenia dibuixant. A l'escola ja feia historietes amb els professors com a protagonistes, i si estava llegint, per exemple *El Señor de los Anillos*, en feia una versió diguem-ne il·lustrada.

—Però quan va arribar l'hora de triar carrera, es va decidir per l'arquitectura.

—Sempre havia volgut ser dibuixant, però ho veia com un somni, una utopia. No certava una veure com ho havia de fer algú com jo per dibuixar professionalment. Després, t'adones que el camí no és gaire diferent d'altres feines: cal que sàpigues dibuixar, evidentment, però a partir d'aquí t'has de moure, fer contactes i tenir sort.

—¿I quin és aquest camí?

—Es tracta d'anar pujant esglaons: primer són els fanzines, que editen o autoediten els fanàtics del còmic. I després, les revistes. Jo vaig tenir la sort de publicar tant a Espanya (*Reverso*) com a França (*Cargo Zone*). Això et permet conèixer gent: editors, dibuixants i, sobretot, guionistes. Així vaig contactar amb Leduc, amb qui vaig començar a col·laborar a la revista *Fanfeust*. Encara hi publiquem periòdicament una historieta de quatre pàgines d'un dels gèneres que més m'interessa: la ciència ficció.

—¿I com es fa el salt al professionalisme?

—Normalment el dibuixant presenta el seu projecte i l'editorial l'assumeix o no. Però el cas de *Bienvenue aux JO* va ser diferent: Claire de Lune li havia acceptat el projecte a Leduc, però el primer dibuixant no

►► En acció ► Planellas, ahir, a l'estudi escaldenc, treballa amb una tauleta gràfica, però no ha abandonat el llapis i el paper.

►► Tecnologia ► La tauleta.

els va acabar de fer el pes. Com que ja havíem treballat junts, m'ho va proposar a mi, em van fer unes proves, i endavant.

—La tauleta gràfica i la pantalla, ¿han jubilat definitivament el paper, el llapis i el retolador?

—No necessàriament. *Bienvenue aux JO* el vaig fer a la taula de dibuix. *Les Bimbos*, no, però per una qüestió de temps: l'he de tenir enllestit en dos mesos per passar-lo a Virginie Blancher, que és qui li posarà color, i no tenia temps de fer-lo primer a llapis i passar-lo després a tinta, que seria el procediment tradicional. L'ordinador et dona rapidesa i flexibilitat: pots tocar, retocar, corregir, moure, dibuixar en capes... És una eina que

FANS

«No sóc gens mitòman: m'agraden les fires, però si vaig a Angulema, no faré tres hores de cua per un autògraf»

EROTISME

«El còmic eròtic és un mitjà de supervivència. Però, alerta, que Roger i Raule van començar fent *hentai*»

et facilita enormement la feina.

—Un altre món, vaja.

—Un altre món, sí, però té una pega: com que dibuixes directament sobre la tauleta, no tens originals. I és una llàstima.

—I quan acabis les 48 pàgines de *Les Bimbos*, ¿què té en cartera?

—Encara s'ha de firmar, però molt probablement a l'estiu m'embarcaré en un projecte completament diferent dels *JO*: una fantasia medieval ambientada a Anglaterra a l'època de la invasió normanda i protagonitzada per una misteriosa assassina, Sangüine. Ja n'hem fet les primeres proves, i si el primer número funciona, la idea és convertir-lo en una

sèrie. I és clar, per a mi seria la campanada. També estic a l'expectativa dels resultats dels *JO*. Si l'editorial els considera bons, farem una continuació ambientada als Jocs de Vancouver, que hauria de sortir a principi d'any.

—¿Quins herois de còmic tenia de petit?

—Llegia el típic: *Mortadelo*, *Zippy* y *Zape*, i anar fent. Però no sóc gens mitòman, ni pel que fa a personatges ni a dibuixants. He anat a moltes fires i de la Massana m'agrada sobretot perquè pots parlar amb els autors. Però si vaig a Angulema, no faré tres hores de cua per caçar un autògraf.

—Però ens citarà els seus mestres...

—Entre els clàssics, Milo Manara, el Buchet d'*Estela* i Moebius; m'agrada la línia clara de l'escola francobelga. També m'interessava John Byrne, el creador de *She-Hulk*. I entre els contemporanis, Elik Bidal. Però sóc molt eclèctic i m'entusiasmo més amb un àlbum concret que amb els autors.

—No hi veig a la llista el *Corto Maltés* d'Hugo Pratt...

—La veritat és que mai no em va acabar d'atrapar. Tampoc sóc gaire del còmic de superherois a l'americana. Amb una excepció: Alan Moore. Però amb *Watchmen* em va passar una cosa curiosa: me'l vaig comprar fa 15 anys, i la decepció va ser tan gran que el vaig abandonar en un racó. Arran de la pel·lícula, l'he recuperat, i alerta, que és una obra mestra. És que un còmic, com un llibre,

depèn molt del moment en què el llegeixes. I *Watchmen* l'has de llegir passats els 30. Un altre àlbum que s'ha de tenir és *300*, de Miller.

—A part d'Ibáñez, i de passada, no ha citat cap autor espanyol.

—Doncs en citaré dos: Roger i Raule, els autors de *Jazz Maynard*, que és una obra mestra. I els tindrem a la Massana, un privilegi. Com també a Barbucci, el creador d'*Spy Doll*, un altre mestre.

—El manga, ¿li interessa?

—Akira m'agradava, però et deixes entabanar i corres el perill de no fer res més fins que t'acabas la dotzena de volums de la sèrie. I després hi ha Hideoaki Samura, el de *La espada del samurai*, que cultiva un manga més artístic i europeu.

—¿I el còmic eròtic, com a sortida professional?

—Al mercat espanyol és sobretot això: un mitjà de supervivència. Alerta, que Roger i Raule van començar amb l'*hentai*, el manga eròtic, i ja es veia que allò era una altra cosa. Però en la majoria dels casos és evident que les historietes estan dibuixades d'una esgarrapada: mitja hora i cap a casa.

—El còmic, ¿és un art?

—Jo no em considero un artista, sinó un artesà. Si un fuster pot tallar una escultura o una cadira, crec que ara mateix em dedico a fer cadires. I n'estic molt satisfet. Ep, que potser d'aquí a 15 anys tinc altres inquietuds. ■

*alueno@andorra.elperiodico.com